

Зокрема, вказаний обов'язок не виникає у випадку отримання повістки про виклик або повідомлення про нього іншим шляхом пізніше, ніж за три дні до дня, коли особа зобов'язана прибути за викликом.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що ступінь обмеження прав особи у разі її виклику до слідчого (детектива), прокурора є незначним порівняно з іншими заходами забезпечення кримінального провадження. Указаний захід є одним із небагатьох, які застосовуються стороною обвинувачення без додаткового судового дозволу, у зв'язку із чим питання щодо правомірності його застосування покладаються виключно на слідчого та прокурора. З метою уникнення зловживань та забезпечення максимального дотримання принципу законності прав та свобод особи необхідною є чітка законодавча регламентація такого заходу.

Список використаних джерел

1. Завтур В. А. Особливості доказування при розгляді та вирішенні слідчим суддею та судом клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2017. 225 с.
2. Бондаренко О. Виклик особи за кримінальним процесуальним законодавством України. *Вісник прокуратури*. 2013. №12. С. 61-67.
3. Янович Ю. П. Функціональне призначення захисника в кримінальному провадженні. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Право*. 2013. № 1082. Вип. 16. С. 200–203. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhIPR_2013_1082_16_51.

Кочат Катерина Миколаївна,
здобувач ступеня вищої освіти
магістра за спеціальністю «Право»
Національної академії внутрішніх
справ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ МИСЛИВСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Одним із найдавніших видів використання тваринного світу сміло можна назвати полювання. Незважаючи на те, що полювання вже давно набуло спортивного характеру, стало своєрідним видом відпочинку, воно й досі залишається одним із видів діяльності, що

спрямована на отримання засобів існування та товарної продукції мисливського господарства [1].

Реалізацію державної політики України у сфері лісового та мисливського господарства забезпечує Державне агентство лісових ресурсів України (Держлісагентство України). Держлісагентство України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства України. Основними завданнями Державного агентства лісових ресурсів України, відповідно до п. 3 Указу Президента України від 13 квітня 2011 року «Про Положення про Державне агентство лісових ресурсів України», є:

- внесення пропозицій щодо формування державної політики у сфері лісового та мисливського господарства;
- реалізація державної політики у сфері лісового та мисливського господарства.

Серед повноважень Державного агентства лісових ресурсів України слід відзначити такі:

- вносить Міністрові пропозиції щодо загальнодержавних і регіональних (місцевих) програм з охорони, захисту, використання та відтворення лісів, мисливських тварин, розвитку мисливського господарства;

- укладає міжнародні договори України у сфері лісового та мисливського господарства;

- здійснює державне управління в галузі ведення лісового і мисливського господарства, а також державного контролю за додержанням законодавства з ведення лісового господарства;

- здійснює державне управління територіями та об'єктами природнозаповідного фонду в лісах підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління;

- організовує ведення лісовпорядкування та мисливського впорядкування;

- веде державний лісовий кадастр та облік лісів;

- розробляє та подає на затвердження нормативи витрат на здійснення заходів щодо ведення лісового та мисливського господарства, охорони і захисту лісів;

- організовує видачу в установленому порядку спеціальних дозволів на використання лісових ресурсів;

- здійснює державний контроль за дотриманням законодавства в галузі мисливського господарства і полювання;

- веде державний облік чисельності і добування мисливських тварин;

- забезпечує виконання функцій державної лісової охорони, координує діяльність лісової охорони всіх постійних лісокористувачів і власників лісів, бере участь у забезпеченні реалізації державної політики в сфері пожежної безпеки, забезпечує організацію та координацію заходів з охорони державного мисливського фонду і заходів з регулювання чисельності мисливських, хижих та шкідливих для мисливського господарства тварин;

- організовує виконання протипожежних, лісозахисних та інших лісоохоронних заходів на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління;

- вживає заходів для залучення в установленому порядку громадськості для обговорення питань державної політики у сфері лісового та мисливського господарства;

- вирішує спори з питань охорони, захисту, використання й відтворення лісів, що перебувають у державній власності;

- приймає в установленому порядку рішення про припинення полювання та ін.

Водночас у сучасних умовах галузь мисливського господарства знаходиться у незадовільному стані. Зокрема, мисливські ресурси місцевих агроландшафтів повсюдно зазнають бінарного антропогенного навантаження – за безпосереднього вилучення частини популяцій шляхом добування та внаслідок циклічної трансформації середовищ існування тварин у процесі сільськогосподарської діяльності, а відтак, потребують особливо кропітких організаційноуправлінських заходів з їх охорони, відтворення і раціонального використання [2]. У результаті накопичення різносторонніх проблем, в ході круглого столу «Лісове та мисливське господарство України. Стратегія 2015- 2020» [3], засідання якого відбулося 26 травня 2015 року з ініціативи Міністерства аграрної політики та продовольства, в рамках формування «Єдиної комплексної стратегії розвитку сільського господарства і сільських територій в Україні на 2015-2020 роки» та за участі представників головних державних органів спеціальної компетенції, делегатів Європейської Комісії, народних депутатів України, вітчизняних науковців і членів зацікавлених громадських організацій, було констатовано необхідність системного впорядкування галузі мисливського господарства, у зв'язку з виявленням низки негативних екологоправових, економічних та суто господарських перепон у її функціонуванні [4].

З метою створення умов для забезпечення ефективної роботи мисливських господарств необхідно збільшити кількість користувачів мисливських угідь, які будуть зацікавлені в раціональному та прибутковому веденні мисливства, вживати заходів щодо зростання чисельності мисливських тварин шляхом їх розведення та розселення,

розробити та виконувати програми менеджменту популяціями диких тварин, надавати перевагу різним видам індивідуального полювання перед колективними та створювати всі умови для розвитку мисливського туризму [5].

Список використаних джерел

1. Савченко Т. Адміністративно-правове регулювання галузі мисливського господарства та полювання. Підприємництво, господарство і право. 2019. Вип. 9. С. 128–133.

2. Дробот І. О. Проців О. Р. Розвиток системи державного регулювання мисливського господарства України в контексті адаптування до умов Європейського Союзу. Актуальні проблеми державного управління. 2011. № 2. С. 385–392.

3. Матеріали Круглого столу «Лісове та мисливське господарство України. Стратегія 2015-2020». – Київ, 26 травня 2015 року. – 8 с.

4. Катрич Д.К. Адміністративно-правовий статус Національної поліції України: поняття і зміст. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «ПРАВО». Одеса, 2016. Вип. 36. Том 2. С. 32–35.

5. Виговська В. В., Музика В. В., Малей Е. Б. Сучасний стан мисливського господарства Чернігівської області: проблеми та шляхи їх вирішення. Науковий вісник Полісся No 1 (17), 2019. С.118–120.

Резніченко Анастасія Олексіївна,

здобувач ступеня вищої освіти магістр
навчально-наукового інституту заочного
та дистанційного навчання Національної
академії внутрішніх справ

МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ ЖІНОК У ПОЛІТИЦІ ТА ПРОЦЕСІ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ В УКРАЇНІ

Гендерна рівність та участь у політичному житті є засадничими складовими сучасного демократичного управління. Питання рівності прав жінок та чоловіків на участь у політиці, процесі прийняття рішень закріплено у Конституції, Законі України «Про забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків» та виборчому законодавстві України. Впровадження гендерного підходу в державне управління є засобом досягнення соціальної справедливості та механізмом розвитку людського потенціалу. Саме система державного управління має